

CAL ALIMENTAR ELS GATS DEL CARRER?

He aprofitat aquests dies per anar veure, entre d'altres, l'exposició sobre l'ecòleg Margalef que han organitzat al jardí del Palau Robert de Barcelona. Exposició un pèl ridícula, per pobre, respecte a la grandesa del personatge. Vaig llegir-hi un text al voltant de l'evolució i la pèrdua d'espècies que vull recordar ara: "Pensem en un joc tipus Meccano on potser hi ha només un sol motor, unes quantes rodes, però molts cargols i moltes altres peces petites. Amb aquests elements es poden fer un munt de combinacions d'aparells que funcionin. Si hi hagués molts motors i un sol cargol, no es podrien fer gaires coses." Tota la raó.

L'evolució ha creat a la superfície terrestre un munt d'organismes (de motors i peces diverses). A tot arreu hi ha vida. Quan en algun lloc manquen "cargols" (la peça, no l'animal), el mecanisme vital funciona molt malament. Cada vegada que desapareixen espècies, el mecanisme de la vida a la terra perd un element, a vegades un "cargol". I la naturalesa se'n ressent. Si en el nostre entorn manquen peces, si hi manquen espècies, els mecanismes que aguanten la vida cada cop són més rudimentaris i poc efectius. Hi tenim un munt d'organismes però ens manquen "cargols" per fer rodar el món.

Be, els ocells són un d'aquests "cargols". Ens calen ocells en la biosfera i n'estem perdent cada dia. Perdem animals i perdem espècies. A nivell mundial el principal agent que provoca la desaparició d'ocells són els gats. El nombre d'ocells que maten els gats és esgarriós. A Canadà ho han avaluat: els gats maten entre 100 i 350 milions d'ocells cada any. Gairebé un milió d'ocells al dia. Només a Canadà. Entre 10.000 i 40.000 MILIONS als Estats Units. Cada any. (Dades extretes de la revista National Geographic, octubre de 2019).

El problema és tant seriós que el govern australià ha decidit passar a l'acció i exterminar aquest any 2020 al voltant de dos milions de gats escapats de les ciutats, gats assilvestrats.

A nosaltres també ens caldrà passar a l'acció. No estic dient que sortim al carrer a matar gats. Ni que eliminem els refugis d'animals. Però sí que cal treure'ns de sobre la imatge franciscana (o de "Sección Femenina" o del "Frente de Juventudes") de donar de menjar als gats famèlics del carrer. Els gats ens han ajudat molt, i els hem d'estar agraïts. Però en aquest moment necessitem al nostre voltant molts més ocells i menys gats. Tindrem menys processionària als pins, menys mosquits, més "cargols" i tot el nostre entorn molt més equilibrat.

Unes xifres més per acabar: A Anglaterra, un país on s'alimenta els ocells dels jardins privats, han calculat que es gasten de la butxaca 391 milions d'euros a l'any en donar menjar als ocells dels jardins privats, 7 € a l'any per britànic. El doble dels europeus. Però això els hi permet mantenir en vida 196 milions d'ocells als seus jardins i entorn.

No es tracta de ser insensibles. Només es tracta de reduir lentament la població de gats als nostres carrers deixant d'alimentar-los bonament. En cas contrari, d'aquí pocs anys caldrà matar-los. Ara ens cal alimentar els ocells del carrer, no els gats.